

At jeg desuagtet er gaaet med Flertallet ligger i, at jeg tror, at Loven paa adskillige Punkter vil hjælpe til at opheve de for en stor Del hemmende Bestemmelser, som den nu gældende Lov indeholder, og altsaa vil stille Fiskerne i forskellige Dele af Landet noget mere frit end hidtil. Jeg sagde, at det ikke var fordi jeg troede Loven i sin Helhed fuldt ud vil værne Fiskeriets Interesser, at jeg er gaaet med. Naar jeg har udtalt mig saadan, er det, fordi jeg har faaet den Overbevisning, at Videnskaben med Hensyn til Fiskeriet endnu staar saa famlende, at der ganske sikkert vil hengaa ikke saa faa Aar, forinden man kan vente at faa en Lov om Fiskeriet, der fuldt ud kan siges at svare til sit Formaal. Det bedste Bevis for, at det er saaledes, er den Omstændighed, at det nu forelagte Lovforslag hviler paa en helt anden Teori end den Lov, der er gældende i Djeblikket. Den nu gældende Lov hviler paa den Teori, at det gælder om ikke at fiske for mange Fisk. Den Lov, der foreligger nu, vil, hvis den vedtages, komme til at gaa ud paa, at man ikke maa fange for smaa Fisk. Nu siges det, at der er Fisk i Masser, Tallet er saa stort, at der rimeligvis ikke vil kunne være flere, og der kan altsaa ikke være nogen Grund til at tro, at man vil fiske hele Bestanden op. Man siger da, at det gælder om at fiske større Fisk og derved gøre Fiskeriet mere værdifuldt. Det kan jeg i og for sig ikke have noget imod, naar kun Forholdet var saaledes, at man ikke derved berøvede en stor Del af Landets Fiskere Bestingelsen for at kunne eksistere som saadanne. Men det er det, jeg er meget bange for, eller rettere vis paa, at denne Lov vil gøre, hvis den vedtages med de Maalbestemmelser, den ærede Minister har foreslaaet. Jeg vil ikke gerne gaa med til at vedtage en Lov som denne, naar man paa Forhaand kan sige sig selv, at for en Masse af de Familier, der nu ernære sig ved Fiskeri, vil dette blive umuliggjort i Fremtiden, og jeg vil saa meget mindre gaa med til det, som man, hvad der kan ses af de i Betænkningen ansøgte Udtalelser fra Forstanderen for biologisk Station og ogsaa fra andre, for en stor Del bygger Loven paa blotte Formodninger om, at Forholdet er saaledes eller vil blive saaledes. Jeg tror, at en stor Del af disse Formodninger om kortere eller længere Tid ville vise sig lige saa uholdbare som de Formodninger, man tidligere har bygget Fiskerilove paa, og vi have, som bekendt, her i Landet været velsignet med et ikke ringe Antal Fiskerilove i en forholdsvis kort Arrække.

Efter disse almindelige Betragtninger

skal jeg gaa over til at omtale det Undringsforslag, jeg har stillet, og desuden et andet Spørgsmaal, som indeholdes i Loven, nemlig Spørgsmaalet om Aalegaarde. Jeg vil anbefale Tingets ærede Medlemmer at stemme for det af Flertallet stillede Forslag med Hensyn til Aalegaardsretten. Jeg kan ikke gaa med til, at man, som det nu er Tilfældet i den gældende Fiskerilov, giver Ryttejernerne en ubegrænset Ret til i Farvandet at fiske Aal og derved umuliggøre for de professionelle Fiskere at drive deres Erhverv. Jeg mener, at man der bør gaa tilbage til det, der oprindeligt var Tanken med Aalegaarde, nemlig det, at en Aalegaard er et Redskab til at fange Aal med, som staar i Forbindelse med Vand, og som skal røgtes fra Vand ved Hjælp af en Bro, der fører ud over Redskabet. Jeg kan ikke gaa videre og jeg tror, at hvis Tinget gaar dertil, er der vist Ret og Retfærdighed til alle Sider. — Med Hensyn til det af mig stillede Undringsforslag skal jeg sige, at det, som bekendt, gaar ud paa, at Maalet paa Rødspætter og Tunger ned sættes for Øresunds og for Næsten ogsaa for de øvrige Farvandes Bedkommende, hvor der drives Fiskeri ved Hjælp af aabne Waade og Redgarn, til $8\frac{1}{2}$ Tomme. Naar jeg har tilladt mig at stille dette Undringsforslag, er det, fordi der bevislig i Øresund ikke fanges eller dog kun i ganske ringe Mængde fanges Fisk af de Maal, som foreslaas af den ærede Minister, og fordi Fiskerne som Følge deraf vilde have Banskkelighed ved at drive deres Erhverv og ernære sig paa samme Maade som hidtil. Det bedste Bevis for, at det vil ende saaledes, hvis man vedtager de foreslaaede Maal, ser jeg deri, at man for Øresunds Bedkommende ikke har overholdt Maalbestemmelserne i Loven af 1888, vel sagtens i Erkendelse af, at det er umuligt at overholde dem. I hvert Tilfælde har man givet Lov til eller, om ikke det, saa i hvert Tilfælde set gennem Fingre med, at Fiskerne folgte alle de Fisk, de fangede, og det kan vist ogsaa være nødvendigt. Jeg har et Eksempel i saa Henseende at fremdrage, og det suppleres ved Udtalelser fra Fiskere ved Kysten om, at de ville komme til at kaste langt over Halvdelen af Fangsten af Fladfisk i Vandet igen, hvis man vedtager Maal saa store, som her er foreslaaet. Eksemplet har jeg fra en bekendt, dygtig Fisker, der har erklæret over for mig, at af en Fangst paa 6 Sneve Rødspætter holdt kun 14 Stykker det Maal, her foreslaas. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at hvis vi vedtage disse store Maal, vil Følgen blive, at de Fiskere, der ikke ere saa heldig stillede, at de selv eje